

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ, ΑΡΙΘ. 7—ΑΘΗΝΑΙ—ΤΗΛ. 33.839

ΕΤΟΣ Β' Αριθ. Φύλ. 36

Κυριακή 14 'Ιουλίου 1947 Π.Ο.Η.—† ΚΥΡΙΑΚΗ τῶν 360 Πατερων τῆς Δ' Οικ.Συν.

Ἀδελφοί: Στήνεται καὶ κρατεῖται τὰς παραδόσεις ὡς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν.
Β'. Θεοσ. Κερ. Β'. 15

Συνδρομαί: Ἐξάμηνος δρχ. 6.000· Ἔτησία 10.000
Ἐξωτερικοῦ ἑξάμ. δολ. 2,50—Ἔτησία Δολλ. 4

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι τὸ φύλλον καὶ ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Ἅγιον Μεγαρίδος Κύριον Κύριον Χριστοφύρον Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθήναι
Διευθυντής: Ὁ Σεβ. Ἅγιος Μεγαρίδος κ. Χριστοφύρος

Η ΗΘΙΚΗ ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ, ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Οὐδεὶς κοινωνιολόγος καὶ ψυχολόγος δύναται κατ' ἀρχὴν νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν ἐπίδρασιν ἣν ἀσκοῦσιν ἐπὶ τῆς ἡθικοποιήσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἡ πολιτεία, ὁ οἶκος καὶ τὸ σχολεῖον. Ἀλλὰ τὰ παιδαγωγικὰ καὶ μορφωτικὰ ταῦτα ἰδρύματα ἀποτελοῦσι τὰ ἐξωτερικὰ κίνητρα καὶ ἐλατήρια τῆς ἡθικῆς διαπλάσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἅτινα, ἀνευ τῆς πίστεως, τῆς πηγῆς ταύτης τῆς ἡθικῆς, δὲν δύναται αὐτὰ καὶ μόνον νὰ κατεργασθῶσι τὴν ἡθικοποίησιν τοῦ ἀνθρώπου.

Βεβαίως οὐδόλως δυνάμεθα νὰ ἀρνηθώμεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἐπίδρασιν, ἣν ἀσκοῦσιν ἐπὶ τῆς ἡθικῆς τελειοποιήσεως τοῦ ἀνθρώπου τὰ ἐξωτερικὰ κίνητρα καὶ ἐλατήρια, ἅτινα διαθέτει πρὸς τοῦτο ἡ πολιτεία, ὁ οἶκος καὶ τὸ σχολεῖον. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα δέον νὰ συνοδοιποροῦσι μὲ τὴν θεῖαν πίστιν καὶ περὶ αὐτήν, ὡς περὶ ἄξονα, δέον νὰ περιστρέφονται. Διότι ὑπὸ ταύτης ἔαν ἐμπνεύσονται, δύναται καὶ τὰ μέσα ταῦτα ἐπικουρικῶς νὰ ἀποβῶσιν ἀνύσιμα καὶ ἀποτελεσματικὰ διὰ τὴν ἡθικοποίησιν τῆς ἀνθρωπότητος. Ὅταν ὅμως τὰ ἐξωτερικὰ ταῦτα μέσα ἐφαρμόζονται ἀνεξαρτήτως τῆς θείας πίστεως καὶ τοῦ ὕψους τοῦ ἀνθρώπου προορισμοῦ, ἡμιστὰ ταῦτα δύναται νὰ ὠφελήσῃ καὶ νὰ ἀποδώσῃ τοὺς ἡθικοὺς τῶν καρπῶν.

Οἱ νόμοι τῆς πολιτείας οἱ στοχαζόμενοι τῆς ἡθικῆς μορφώσεως τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῶν διατάξεων τοῦ Ἀστικοῦ καὶ Ποινικοῦ Κώδικος, δι' ὧν περιφρουρεῖται ἡ ζωὴ, ἡ τιμὴ, ἡ περιουσία, καὶ ἡ ἐλευθερία τοῦ αἰτόμου, ἔαν δὲν ἔχωσι συνεργὸν καὶ τὴν συνειδήσιν τὴν ἀπορρέουσαν ἐκ τῆς θείας πίστεως εὐκόλως δύναται νὰ καταστρατηγηθῶσι δεδομένου, ὅτι ἡ κρίσις καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τῶν νομικῶν διατάξεων ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν ἀνθρώπων, τῶν ὑποκειμένων εἰς πλάνους καὶ ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας. Καὶ ἐκτὸς τούτου ἡ πονηρία καὶ ἡ δολιότης τοῦ ἀνθρώπου δύναται νὰ ἐπινοῇ τρόπους καὶ μέσα, εἰς αὐτὰ τὸ ὅμμα τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῶν λειτουργῶν τῆς Θεμέδος δὲν δύναται νὰ διεισδύσῃ καὶ νὰ ἀποτρέψῃ τὸν δράστην ἀπὸ τῆς διαπράξεως ἐνὸς ἀδικήματος ἢ καὶ ἐγκλήματος.

Ὡ πόσα ἀδικήματα καὶ ἐγκλήματα δὲν διαπράττονται ἐκάστοτε ὑπὸ τὸ ἔρεβος τῆς νυκτὸς ἐν κρυπτῷ καὶ παρὰ βύτω, χωρὶς ποσῶς νὰ λάβωσι γνῶσιν τούτων οἱ τεταγμένοι νὰ περιφρουρῶσι τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν καὶ τὴν ἡθικὴν τάξιν τῆς κοινωνίας; Ἀν ἦτο δυνατόν νὰ ἀνασύρη τις τὸν πέπλον τῆς νυκτὸς καὶ νὰ παραστῇ πρὸ τῶν νυκτερινῶν ὁργίων μᾶς διεφθαρμένης καὶ ἐκλελυμένης κοινωνίας, θὰ ἀπετροπιάζετο ὄντως ἐκ φρίκης, εὐρισκόμενος ἀντιμέτωπος πρὸς τὰ κοινωνικὰ αἵσχη καὶ ἡθικὰ ἔλκη, καὶ δικαίως θὰ ὠκνησε τὴν κοινωνίαν, τὴν ἐμπιστευμένην τὴν ζῶν, τὴν τιμὴν καὶ τὴν περιουσίαν τῶν ἀνθρώπων μόνον εἰς τὴν φρουρήσιν καὶ τὴν προστασίαν τῶν πολιτικῶν νόμων, καὶ τῶν δημοσίων τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἡθικῆς λειτουργῶν καὶ φρουρῶν. Ναὶ αἱ ἀστικά καὶ ποινικὰ μόνον διατάξεις τῶν πολιτικῶν νόμων δὲν ἀρκοῦσιν εἰς τὴν χαλίνωσιν καὶ συγκράτησιν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τῆς διαπράξεως τῆς ἀδικίας καὶ τῆς ἁμαρτίας, πρὸς ἣν ἐκ συνηθείας πολλάκις οὕτως παρασύρεται. Καθ' ὅσον ὁ ἀνθρώπος ὁ ἐπιθυμῶν καὶ ἀποφασίζων νὰ πράξῃ τὸ κακόν, δύναται νὰ ἐπινοήσῃ πλείστους ὁσους τρόπους, ἵνα ἀποφύγῃ καὶ τὸ πλέον ἄγρυπνον ὄμμα τῆς ἀστυνομίας καὶ θὰ ἀδιοπροσέγγιστον ἐκεῖ ὅπου τὸ ὄμμα τῆς δικαιοσύνης δὲν δύναται ὄντως νὰ διεισδύσῃ. Ἡ ποινικὴ δικονομία ἀναφέρει πλείστα ὅσα παραδείγματα, καθ' αὐτοὺς πολλοὶ ἐντελῶς ἀθῶοι κατεδικάσθησαν ἐκ μᾶς ὅλως τυχαίας συμπτώσεως εἰς θάνατον δι' ἐγκλημα, ὁ πραγματικὸς δράστης τοῦ ὁποίου ἐξηκολούθει ἀναστρεφόμενος ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ τιμώμενος μάλιστα ὡς ἐντιμὸς καὶ χρηστὸς πολίτης.

Ἐνὼ δὲ πιστεύων εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἔχων θρησκευτικὴν συνείδησιν, γινώσκει καλῶς, ὅτι καὶ ἂν δύναται νὰ διαφύγῃ τὴν τιμωρὸν δικαιοσύνην, τὸ παντέφορον ὅμως ὅμμα τοῦ Θεοῦ δὲν δύναται νὰ διαλάθῃ, ἀποφεύγει τὴν διάπραξιν τοῦ κακοῦ. «Διότι ἐστὶ δικῆς ὀφθαλμός, ὃς τὰ πάνθ' ὄρα».

Ἐπίσης ἡ Κοινωνία, ὁ οἶκος καὶ τὸ

σχολεῖον, δρῶντα ἀνεξαρτήτως τῆς θρησκείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἡμιστὰ δύναται νὰ συντελέσῃ καὶ αὐτὰ εἰς τὴν ἡθικὴν διάπλασιν καὶ πνευματικὴν τοῦ ἀνθρώπου διαπαιδαγώγησιν, διότι ἡ ἐπίδρασις τῆς Κοινωνίας, τοῦ οἴκου, καὶ τοῦ σχολείου, καὶ πᾶσα ἄλλη παιδαγωγικὴ προσπάθεια ὡς ἐξωτερικὰ κίνητρα ὑπεκκαίουσιν μὲν καὶ διαθρύπτουσιν τὴν φιλοτιμίαν τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ σταδίῳ τῆς ἡθικῆς ἐπιδόσεως καὶ τελειοποιήσεως, ἀλλ' εἰς τὴν πρώτην ἐξέγερσιν τῆς φυσικῆς κλίσεως καὶ ροπῆς πρὸς τὸ κακόν καὶ τὴν ἁμαρτίαν, τὰ ἐξωτερικὰ ταῦτα ἐλατήρια ἐξανερμίζονται καὶ ὑποχωροῦσι πρὸς τῆς δυνάμεως τῶν φυσικῶν ἐνστικτῶν καὶ ἀκαθέκτων ὁρμῶν τῆς καρδίας, ἥτις μὴ ἔχουσα τὴν ἐκ τοῦ πάθους τροφὴν γογγύζει καὶ κατεξανίσταται.

Διότι ἂν ταῦτα μόνον τὰ ἐξωτερικὰ ἐλατήρια καὶ παιδαγωγικὰ μέσα ἦσαν ἱκανὰ νὰ μορφώσωσιν ἡθικῶς τὸν ἀνθρώπον, καὶ νὰ τὸν διαπλάσωσιν πνευματικῶς, ἔδει τότε εἰς τὰ ἀνώτερα τῆς κοινωνίας στρώματα, ἅτινα εὐμοιροῦσιν ὅλων τούτων τῶν ἐξωτερικῶν μέσων καὶ συνθηκῶν, νὰ πρυτανεύῃ πάντοτε ἡ ἡθικὴ καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ νὰ μὴ εἰσχωρῇ ποτε εἰς αὐτὴν ὁ κακὸς δαίμων τῆς ἀκολασίας καὶ τῆς ἡθικῆς παραλυσίας.

Καὶ ὅμως τὸ φθοροποιὸν μικρόβιον τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς ἡθικῆς ἐξαχρειώσεως εὐρίσκει περισσοτέραν διάδοσιν εἰς τὰ ἀνώτερα στρώματα τῆς Κοινωνίας, καὶ εἰς τὰς τάξεις τῆς πλουτοκρατίας, παρ' ὅλην τὴν ἀφθονίαν τῶν μέσων τῆς οἰκιακῆς διαπαιδαγωγήσεως καὶ ἐκπαιδευτικῆς μορφώσεως καὶ ἀναπτύξεως. Τοῦτο δὲ συμβαίνει διότι τὰ παιδαγωγικὰ καὶ ἐκπαιδευτικὰ ταῦτα μέσα πλουτίζουν μὲν τὴν διάνοιαν διὰ τῶν θησαυρῶν τῶν γνώσεων καὶ τῆς ἐπιστήμης, καλλύνουσι πρὸς τοῦτοις καὶ κοσμοῦσι τοὺς τρόπους καὶ τὴν κοινωνικὴν συμπεριφορὰν, ἀλλὰ τὸ ἦθος καὶ τὴν ψυχὴν ἡμιστὰ τῷ ὄντι ἐπηρεάζουσι καὶ ὠφελοῦσιν ἀπὸ πνευματικῆς καὶ ἡθικοπλαστικῆς ἀπόψεως.

† ὁ Πρ. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΔΙΑ ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Υπό τοῦ Πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῶν
Γ.Ο.Χ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Καὶ ἐκ τῶν πρώτων ἐθεωρήσαμεν ἐπάναγκες νὰ καταρτισθῶμεν ἡμεῖς οἱ τρεῖς Ἱεράρχαι ἐπὶ Διοικητικὸν Συμβούλιον ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἀγίου Δημητριάδος· καὶ εἰτα προέβημεν εἰς τὴν συμπλήρωσιν τῶν Μελῶν Αὐτοῦ, ψηφίσαντες κανονικῶς, καὶ χειροτονήσαντες κατὰ τὰς Διατάξεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τέσσαρας ἐπισκόπους ἐκ τῶν ἡμετέρων θεολόγων κληρικῶν, ἦτοι τὸν Ἀγιον Κυκλάδων κ. Γερμανόν, τὸν Ἀγιον Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρον, τὸν Ἀγιον Διαικίας κ. Πολύκαρπον, καὶ τὸν Ἀγιον Βρεσθένος κ. Ματθαῖον.

Τὸ διάβημα τοῦτο ὁμολογοῦμεν ὅτι ὑπῆρξεν ἐσπευσμένον καὶ ἀπὸ Κανονικῆς ἀπόψεως παρακεκινδυνευμένον ὡς προηέστερον, ἀλλὰ προέβημεν εἰς τοῦτο ἐπ' ἐλπίδι πάντοτε, ὅτι τὸ Ἀρχιερατικὸν ἡμῶν Συμβούλιον, ὡς ἐχόμενον στερεῶς τῶν ὁρθοδόξων θεσμῶν καὶ τῶν σεπτῶν παραδόσεων, θὰ ἀνεγνωρίζετο, ἔστω καὶ κατ' Ἐκκλησιαστικὴν οἰκονομίαν, ὑπὸ τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν μέχρι τῆς ὑπὸ μᾶς πανορθοδόξου Συνόδου ἐγκύρου λύσεως τοῦ ἐπιδίκου ἡμερολογιακοῦ ζητήματος, καὶ ὅτι ἡ Κυβέρνησις θὰ ἐπεδοκίμαζε καὶ θὰ ἐπεκύρουε τὰς πράξεις ἡμῶν κατὰ τὴν δοθείσαν εἰς τὸν αἰδιμον προέδρον ἡμῶν τὸν Ἀγιον Δημητριάδος ὑπόσχεσιν ὑπὸ τοῦ τότε Ἀντιβασιλέως τοῦ στρατηγοῦ Γεωργίου Κονδύλη ὅποτε τὸ ζήτημα θὰ ἐλύετο αὐτομάτως διὰ τῆς προσχωρήσεως καὶ τῆς Δ. Συνόδου εἰς τὴν ἄποψιν τῆς Κυβερνήσεως. Ἀλλ' ἡ ἐλπίς ἡμῶν αὕτη δυστυχῶς διεψεύσθη, διότι τὸ Ἀρχιερατικὸν ἡμῶν Συμβούλιον δὲν ἔτυχεν ἀπαντήσεως ἐκ μέρους τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν δι' οὗς λόγους γινώσκουσιν Αὐταί, ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ Κυβέρνησις ἀνεγνώρισεν τὰς διοικητικὰς πράξεις τοῦ Συμβουλίου ἡμῶν, παρὰ τὴν δοθείσαν πρότερον ὑπόσχεσιν τοῦ Ἀντιβασιλέως Γ. Κονδύλη Τούτου ἔνεκα, αἱ Διοικητικαὶ πράξεις τοῦ Συμβουλίου ἡμῶν, ἐφ' ὅσον ἐτελέσθησαν καθ' ὅλας τὰς διατυπώσεις τῆς Ἐκκλησίας, φέρουσιν μὲν τὸν τύπον τῆς Κανονικότητος καὶ ἐγκυρότητος κατὰ τὴν ἀκριβῆ ἔννοιαν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦτο διὰ τὰς Ἐκκλησίας τῶν Παλαιοημερολογιτῶν τῶν ὁμοφρόνων μεθ' ἡμῶν καὶ ὅχι διὰ τὰς Ἐκκλησίας τῶν Νεοημερολογιτῶν, μεθ' ὧν διεκόμεθα πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μέχρι τῆς ἐγκύρου λύσεως τοῦ ἐπιδίκου ἡμερολογιακοῦ ζητήματος. Διὸ καὶ ἡ Διοικουσα Σύνοδος τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐφ' ὅσον ἡμεῖς ἀπεφεύγομεν πᾶσαν ἱεροτελεσίαν ἐν ταῖς Ἐκκλησιαστικαῖς τῶν Νεοημερολογιτῶν, διὰ λόγους θρησκευτικῆς συνειδήσεως, ἔδει κατὰ τὴν ὁρθὴν Κανονικὴν ἀντίληψιν καὶ Αὕτη ἂν ὄντως ὠρμάτο ἐκ λόγων συνειδήσεως καὶ χριστιανικῆς ἀγάπης, διὰ λόγους Διοικητικούς, νὰ στερήσῃ, καὶ τοῦτο προσωρινῶς, ἡμᾶς καὶ τοὺς ὑφ' ἡμῶν χειροτονηθέντας Ἐπισκόπους

τῆς εὐλογίας καὶ τῆς Μυστηριακῆς ἐπικοινωνίας τῆς μέχρι τῆς Κανονικῆς καὶ ἐγκύρου ὑπὸ πανορθοδόξου Συνόδου λύσεως τοῦ ἐπιδίκου ζητήματος. Ἀλλ' Αὕτη ἀντὶ τούτου δυστυχῶς προέβη εἰς τὴν καθάρσειν ἡμῶν, εἰς τὸν ὑποβιβασμὸν εἰς τὴν τάξιν τῶν Μοναχῶν, καὶ εἰς πενταετὴ ἐγκαθάρσειν ἡμῶν, δίκην ἐγκληματιῶν, εἰς ἀποκέντρους Μονὰς, ὡς εἰς φυλακάς. Καὶ περὶ μὲν τῆς Κανονικότητος καὶ ἐγκυρότητος τῆς ἀποφάσεως ταύτης θὰ ἀσχοληθῶμεν ἐν τῷ οἰκείῳ μέρει, νῦν δὲ ἐπανερχόμενοι εἰς τὴν συνέχειαν τοῦ ὑπομνήματος ἡμῶν, λέγομεν τὰ ἐπόμενα:

Τὴν ψήφισιν καὶ τὴν χειροτονίαν τῶν Ἐπισκόπων τούτων ἀνγγέλαμεν δι' ἀνακοινωθέντος εἰς τὰ ποίμνια αὐτῶν, ὡς καὶ εἰς τὸ Κοινόν. Τοῦτο ἤρκεσεν, ἵνα ἡ Κυβέρνησις τῇ ὑποδείξει τῆς Διαρκoῦς Συνόδου θέσῃ ἡμᾶς, ἐυρισκομένους εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων, ὑπὸ αὐστηρὰν ἀπομόνωσιν καὶ ἀστυνομικὸν περιορισμὸν καὶ ἀπαγορεύσειν τὴν ἐπικοινωνίαν ἡμῶν, οὐ μόνον μετὰ τοῦ ποιμνίου ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ μετ' αὐτῶν τῶν συγγενῶν. Ἡ αὐστηρὰ αὕτη ἀπομόνωσις καὶ ὁ ἀστυνομικὸς περιορισμὸς, περιζωσθέντος τοῦ οἰκῆματος ἡμῶν ὑπὸ λόχου ἀστυνομικῶν, ἀπαγορευόντων αὐστηρῶς τὴν εἴσοδον παντὸς μὴ ἐφωδιασμένου δι' ἐπὶ τούτῳ ἀδείας τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως, διήρκεσεν ἐπὶ δέκα περίπου ἡμέρας, μέχρις οὗ λάβῃ πέρας ἡ καθ' ἡμῶν ἐρρημὴν δίκην ὑπὸ Συνδικτικοῦ δικαστηρίου, ὅπερ χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὕψιν ποσῶς τοὺς ἐκκλησιαστικούς λόγους, οὗς προεβάλουμεν διὰ τὴν ἀποσχισιν ἡμῶν ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἀνασκευασθῇ τούτους, κατεδίκασεν ἡμᾶς εἰς καθάρσειν, ὑποβιβασμὸν εἰς τὰς τάξεις τῶν Μοναχῶν καὶ πενταετὴ σωματικὸν περιορισμὸν εἰς Μονὰς, ὡς εἰς φυλακάς.

Οὕτω μίαν ὥραν πρώτῃ περὶ ὁρθρον βαθὺν ἀπήχθημεν δίκην κοινῶν κακούργων ὑπὸ συνοδείαν ἀστυνομικῶν εἰς τὸν τόπον τῆς ἐξορίας τοῦ ἕκαστος, διότι διεπράξαμεν τὸ «φοβερὸν ἐγκλημα» νὰ ἀμυνθῶμεν μᾶς Ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως ἀθετηθείσης μονομερῶς καὶ ἀντικανονικῶς ὑπὸ τῆς πλειοψηφίας τῆς Ἱεραρχίας, διὰ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας. Διὰ τὴν ἀδικον, παράνομον, ἀντικανονικὴν καὶ ἀντισυνταγματικὴν ταύτην καταδίκην ἡμῶν, διεμαρτυρήθημεν, ὡς εἰκός, διὰ τοῦ τύπου καὶ κατὰ τῆς ἐπισήμου Συνόδου τῆς καταστρατηγησάσης θελούς καὶ ἀνθρωπίνους νόμους καὶ κατὰ τῆς Κυβερνήσεως, τῆς ἐκτελεσάσης μίαν τοιαύτην ἐξωφρενικὴν καὶ μεσαιωνικὴν Συνδικτικὴν ἀπόφασιν, ὑπενθυμίζουσιν τοὺς χρόνους τῆς Ἱερᾶς ἑξετάσεως, καὶ καταπατοῦσαν καταφόρως τὴν θεμελιώδη ἀρχὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ, βασισθέντος ἐπὶ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως τοῦ πιστοῦ.

Ἐπίσης διεμαρτυρήθημεν τηλεγραφικῶς καὶ εἰς τὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας, καθ' ὅσον μία τοιαύτη μεσαιωνικὴ καὶ ἀπάνθρωπος ἀπόφασις δὲν θίγει μόνον τοὺς θελούς καὶ ἱερούς Κανόνας τοῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησια-

στικοῦ δικαίου, διότι οὐκ ἠκούσθη ἀπ' αἰώνων κατὰ τὴν προσφύα ἐκφρασιν τοῦ διασήμου καθηγητοῦ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ κ. Κ. Ράλλη νὰ καταδικασθῇ κληρικὸς εἰς καθάρσειν διότι τηρεῖ ἀπαρεγκλίτως τὰς ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν θεμελιώδη ἀρχὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὴν σεβομένην τὴν ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως.

Ἡ τοιαύτη καταδίκη ἡμῶν εἰς καθάρσειν, ἀνεξαρτήτως τῆς ἀκυρότητος αὐτῆς, γενομένη διὰ μόνον τὸν λόγον, διότι ἐζητήσαμεν νὰ ἀκολουθῶμεν κατὰ τὴν ὑπαγόρευσιν τῆς Ὁρθοδόξου συνειδήσεως ἡμῶν τὸ πατριον εορτολόγιον καὶ νὰ ἀποσχισθῶμεν ἀπὸ τοὺς ἀκολουθούντας τὸ Γρηγοριανὸν τοιοῦτον θίγει καὶ τὸ γόητρον τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τῶν ἀποκηρυχσάντων τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ὡς ἀντικείμενον πρὸς τὸ ἀκραιφνὲς πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὅντως ἡ εἰσαγωγή τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἀντίκειται πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν, διότι προσκρούει οὐ μόνον πρὸς τὰς Ἀποστολικὰς Διατάγας (βιβλ. 5, κεφ. β') καὶ τοὺς θελούς καὶ ἱερούς κανόνας 56ον τῆς ΣΤης Οἰκουμένης καὶ 37ον τῆς ἐν Λαοδικαίᾳ τοὺς καθορίζοντας τὰς περὶ εορτῶν καὶ νηστειῶν διατάξεις, σεβαστὰς διὰ πάσας τὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας ἐπὶ ποινῇ καθαιρέσεως καὶ ἀναθέματος, ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν Πασχάλιον Κανόνα διὰ τῆς συγχύσεως, ἣν προκαλεῖ τοῦτο εἰς τὴν κανονικὴν διάταξιν τῆς θείας λατρείας, καὶ τὸν ἐνιαύσιον κύκλον τῶν εορτῶν καὶ τῶν νηστειῶν καὶ διὰ τῆς τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ἧτις ἐνίοτε ἐξαφανίζεται ὁλοτελῶς.

Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς παραβάσεως τῶν θελόν καὶ ἱερῶν Κανόνων καὶ τοῦ Πασχάλου, ἡ μονομερὲς καὶ αὐθαίρετος εἰσαγωγή τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ὑπὸ τινων ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐδημιούργησε καὶ συνεπείας θιγούσας ἐμμέσως, οὐ μόνον τὸ δόγμα τῆς Μιάς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τὴν χριστιανικὴν ἠθικὴν, τὸν ἕτερον τοῦτον παράγοντα τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ψυχικῆς σωτηρίας τῶν πιστῶν. Διότι αὕτη προδικάσεως τὴν διάσπασιν τῆς ἐνότητος τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν διαίρεσιν τῶν Χριστιανῶν εἰς δύο ἀντιθέτους ἡμερολογιακὰς μερίδας, ἐορταζούσας καὶ νηστεύουσας κατὰ διάφορον χρόνον καὶ τρόπον τὰς εορτὰς τῆς ἀμωμήτου πίστεως ἡμῶν.

Μία τοιαύτη διάσπασις καὶ διαίρεσις θίγει ἐμμέσως ὡς ἀνωτέρω εἵπομεν καὶ τὸ δόγμα τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν ἐξωτερικέουσιν καὶ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς πίστεως, καὶ τῆς ὁρθοδόξου θείας λατρείας, διότι ἡ ἰδιότης τοῦ ἐνιαίου δόγματος τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἔγκειται μόνον εἰς τὴν κατὰ γνῶσιν καὶ θεωρίαν ἐνότητα καὶ ταυτότητα τῆς πίστεως, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ταυτόχρονον καὶ ὁμομόρφον βίωσιν καὶ ἐκδήλωσιν τῆς πίστεως ταύτης ἥτις γίνεται διὰ τῶν εορτῶν τῶν Μυστηρίων καὶ τῶν νηστειῶν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΕ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΦΑΚΟ

Η ΜΙΚΡΑ ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ

Μία ματιά στην κοινωνία

Ήταν μεσημέρι. Είχα την ευτυχία να εύρισκωμαι μαζί με τον πιδ προσφιλή μου αδελφό, που ή χριστιανική του σέ- μένα αγάπη, τον έφερε από τον Βόλο για λίγο κοντά μου. Ή ώρα του φαγητού μās εδωκε μακρυνά από το σπίτι, πράγμα που μās έκανε να μπορούμε στο πρώτο έσπιατόριο. Ως έδω τίποτε το έξαιρετικό.

Αναμένοντες την παραγγελίαν του γεύματος, είχαμε όλη την ευκαιρία να ανταλλάξουμε διαφόρους λόγους, που το θέμα τους κυρίως ήτο ή χαρά της συναντήσεώς μας.

Έξαφνα την ιερὰ αυτή μυσταγωγία της φιλίας διέκοψε ένα συμπαθητικό κοριτσάκι δέκα ετών, που με μία θαυμασία ικανότητα έκανε έλιδειξί του προϊόντος της, μερικά γαρύφαλλα σ' ένα καλαθάκι.

—Πάρτε κύριε ένα γαρύφαλλο για να ενισχύσετε και μένα το φτωχό και χωρίς να περιμένη απάντησι το τοποθέτησε στο πέτο με μία σπανία ειδικότητα. Το έργο της, το συνεπλήρωσε με τον πονηρό επίλογο: Σās πηγαίνει θαύμα! ενώ το ευγενικό χαμόγελο που έωγραφίζετο στο κουρασμένο προσωπάκι των 10 ετών σου άπικλεις την άρνησι. Ή μικρά ανθοπώλις δέν ήτο μεγαλυτέρα των 10 ετών. Ακριβώς όμως ή ήλικία της αυτή μās έδωσε άφορηή για σοβαρές σκέψεις.

—Χωρίς να έχουμε όρεξι από άνθη, το μικρό μās κατάφερε.

—Τήν έχει μάθει καλά την δουλειά του.

—Ποιός ξαίρει ποιά απόλεια προστάτου ή ποιο οικογενειακό ναυάγιο, το βργαλαν τόσο πρόωρα στην βιοπάλη.

—Και στο δρόμο του δλέθρου συνεπλήρωσε πολύ σοφά ο φίλος μου. Και μετά από λίγο. Σκέψου φίλε μου, ότι αυτό το κοριτσάκι με το πρόωρο αυτό ξεσπίτασμα, χάνει την σοβαρότητα και την οικογενειακή ντροπή, που πρέπει να στολίζει μία κοπέλλα.

Μαθαίνει να κερδίζει χρήματα αφού προσφέρει, τι ευχαριστεί τον άλλο. Και τώρα προσφέρει άθωα λουλούδια, αργότερα όμως θά διαθέρη και ύποτα προϊόντα για τους λάτρεις της Αφροδίτης και της Κύπριδος. Άκουει καθημερινώς τās άνοησίας και τās άθυροστομίας των διαφόρων χυδαίων. Αποκτά πρόωρος οικονομική ανεξαρτησία, ενώ ή έλλειψις οιασδήποτε άγωγής, θά την κάνει να πετάξη κάθε μορφής αυθεντία. Και ο επίλογος όλης αυτής της τραγωδίας θά είναι ή επαγγελματικό κύλισμα στο βούρκο ή δραματική αυτοκτονία δια λόγους τιμής! Καυμένες φτωχές ψυχές!..

—Και πώς νομίζεις ότι μπορεί να διορθωθί το κακό μία και διαπιστώσες την τραγική αυτή πραγματικότητα;

—Έδω τον λόγο πλέον τον έχει ή χριστιανική πίστις. Ή χριστιανική Εκκλησία που βάσις της είναι ή αγάπη, μπορεί και πρέπει να σχηματίσθ όλόκληρη σταυροφορία από μυροφόρους

της αγάπης, να οργανώση μιαν έξορησι με σκοπό την σωτηρία των βασανισμένων αυτών παιδικών υπάρξεων, που τόσο άφρονες υπάρχουν εις τās εργατικές συνουκίας, να τούς δώση πνευματική και υλική τροφή. Να τās μορφώση με τās Κ. Σχολεία, να τās ντύση, να κτυπήση την οικογενειακή εκμετάλλευσι (που δυστυχώς παρατηρείται μερικες φορές) και να καλλιεργήση με τον τρόπο αυτό, μυρισμένα άνθη, χρήσιμα κοινωνικά μέλη, αντί των σαπροφύτων και επικινδύνων μολυσματικών έστιών, που μολύνουν την κοινωνία μας.

...Χρειάζονται όμως εργάται με ζήλο και αδελφικό πόνο, με πρακτικό μυαλό και όχι πολύλογοι και θεωρηβάδεις συζητηταί, ούτε και τυπολάτρη. Που να βρεθούν όμως; Οι πρώτοι σπανίζουν οι δεύτεροι άφθονοι.

Χριστιανός Παρατηρητής

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΥΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥΣ

Κυριακή 'Ογδόη (Ματθαίος ιδ 14—22)

"Όλην Του την ζωήν την διέθεσεν εις την εξυπηρέτησιν του ανθρώπου. Κίνητρον της δράσεώς Του ή αγάπη Του. Καρποι αυτής ή ευεργεσία προς τούς ανθρώπους. Διδάσκει αληθείας υπερόχους και μοναδικάς λύει τās σιδηρά δεσμά του πόνου και έλευθερώνει ούτω τούς δυστυχείς της θλίψεως αιχμαλώτων. Διαλύει τās σκότη από τυφλωθέντας όφθαλμούς και τούς καθιστά ικανούς να απολαύσουν την χαράν του φωτός.

Μία τοιαύτη δράσις, πλήρης ευεργεσίας προκαλεί τον θαυμασμόν του λαού. Τόν περιβάλλει με την άφοσίωσιν του. Δι' αυτό ευχαρίστως εγκαταλείπει τās ασχολίας του και τόν ακολουθεί παντού, και εις τούς ερήμους τόπους άκομη. Ούτω βλέπομεν ένίστε το θαύμα: τόποι έρημοι να μεταβάλλονται εις πολυπληθείς πόλεις.

Μία τοιαύτη σκηνή αναφέρει και ο Εὐαγγελιστής Ματθαίος. Εις ένα από τās μαγευτικά τοπεία της Γαλιλαίας εις τās όποια όμως προηγούμενως δέν ήκούετο παρά μόνον ή φωνή της αηδόνος έπήγε ο Σωτήρ προφανώς δια να αναπαυθί, δια να διδάξη κατ' ίδίαν τούς μαθητάς Του.

Ήτο μακράν των πόλεων. Ή άπουσία Του όμως εξ αυτών έδωσε το σύνθημα της κινητοποιήσεως του πληθυσμού. Που έπήγε άρα γε ο ευεργέτης των; Αναζητήσαντες δε αυτόν άνευρον τοϋτον εις την έρημικήν έξοχήν Του. Τότε ή συρροή υπερέβη πāsαν προσδοκίαν. Ή εικών έξόχως συγκινητική.

Ο Θεάνθρωπος λυτρωτής διδάσκει. Οι διψασμένοι άκραται άκούουν. Πρὸ των ποδών Του πληθός άσθενών πλησίον Του μικρά παιδιά άπολαμβάνουν και αυτά το μεγαλείον της διδασκαλίας Του, διότι ή διδασκαλία του είχε τοϋτο το θεϊόν ότι ήτο δια κάθε ήλικίαν ένα πνευματικόν γάλα κατάλληλον και γευστικόν δι' όλας άνεξαιρέτως τās ήλικίας.

Διδάσκων και θαυματουργών διήνυσε όλην την ήμέραν. Τήν πάροδον όμως

αυτής δέν άντελήφθησαν ούτε οι άκροαταί. Εις την ψυχήν των άντανακλούσε ή λάμψις του θελου φωτός του εκπεμπομένου εκ του προσώπου Του. Τόν ειδοποιούν οι Μαθηταί να συστήση την επάνοδον εις τās έστίας. Έκείνος σκέπτεται είνε αδύνατον να διώξη ανθρώπους που έρχονται πλησίον Του. Το είπε άλλωστε άλλου «τόν ερχόμενον προς με ου μη εκβάλω έξω». Δέν ένδιαφέρεται δια την ήθικην κατάστασιν του ερχομένου. Δέν έρωτά εάν είνε δίκαιος, άνήθικος, ένάρετος, άνήρ, γυνή, πλούσιος, πέννης. Τόν συγκινεί ή άπόφασις της ταλαιπώρου ανθρωπίνης ψυχής να έλθη κοντά Του. Και αυτή ή άπόφασις είναι το πρώτον βήμα της χάριτος.

Είνε λοιπόν αδύνατον να εκδιώξη τούς προσφιλείς Του όχλους. Μα πεινούν λέγονν οι Μαθηταί. Έμείς θα ικανοποιησώμεν και την ανάγκην αυτήν, άπαντά ο Σωτήρ. Άπορούν οι Μαθηταί βλέπονν προς τούς όχλους και τούς αναβιβάζουν με προχείρους ύπολογισμούς εις 5.000 άτομα χωρίς γυναικών και παιδιών βλέπουν τούς πτωχούς των σάκκους και έχουν μόνον 2 ίχθεις και 5 άρτους. Ή φωνή όμως του Σωτήρος επαναλαμβάνεται και πάλιν ήχηρά «Φέρετέ μοι αυτούς όδες».

Εκκληκτοι πάντες αναμένουν το θαύμα. Και το θαύμα έπετελέσθη. Με τās ελάχιστα αυτά έφόδια παρέθεσε τράπεζαν, εις το πλήθος έκείνον. Έφαγον πάντες, έχορτάσθησαν πάντες και «ήσαν το περισσεϋον των κλασμάτων δώδεκα κοφίνους πλήρεις».

Ω! Γλυκύτατε Σωτήρ! Πώς να μη θαυμάσωμεν την στοργήν Σου και την αγάπην Σου! Άλλά και πώς να μη έλεγχθώμεν από τās έργα Σου; Δέν απέλυσας νήσεις τούς ανθρώπους. Παρέθεσες εις αυτούς λιτότατον γεύμα, γεύμα όμως χορταστικόν διότι ήτο γεύμα αγάπης. Ποσάκις δέν άρνούμεθα την πατροπαράδοτον άρχήν της φιλοξενίας και ευσχίμως αποδιώκομεν νήσεις άγνωστους ξένους, διότι δέν έχομεν να κάναμεν έλιδειξιν ποτών, σκευών και φαγητών;

Άδελφοί υπάρχουν πολλοί μαργαρίται εις τās Εὐαγγελικάς περικοπās τούς όποιους επιμελώς όφείλομεν να άνασύρωμεν. Ούτω και έδω. Ο Σωτήρ δέν μεριμνά μόνον δια την μετα θάνατον ζωήν των ανθρώπων. Ένδιαφέρεται και δια την παρούσαν ζωήν την όποιαν επιδίδκει να καταστήση ευτυχεστέραν, δια της διδασκαλίας. Έδίδασκε τούς όχλους άλλα ικανοποίησε και την υλικήν των ανάγκην.

Θά ήρηκ ή μελέτη της περικοπής αυτής δια να σιγήση τās συκοφαντικά στόματα των υλιστών, λεγόντων ότι ή χριστιανική πίστις άδιαφορεί δια την παρούσαν ζωήν, βαυκαλίζουσα δέν άνθρωπον με μεταφυσικάς διδασκαλίας.

Αίσχρον ψεύδος. Ο χριστιανισμός μεριμνά και ένδιαφέρεται δι' όλον τον άνθρωπον ως σώμα και ως πνεύμα. Δι' αυτό ακριβώς δέν είνε μόνον ή αληθής θρησκεία, ή συνδέουσα τον άνθρωπον με τον παντοδύναμον Θεόν, άλλα και ο ρυθμιστής όλων των ανθρωπίνων

σχέσεων, ιδιωτικών και δημοσίων.

Μία τοιαύτη αλήθεια δεν πρέπει να μάς διαφεύγει. Τό σύνθημα μας ως εκ τούτου ως είχε «Τὰ πάντα και ἐν πᾶσιν Χριστός» και ἄς ἐργασθώμεν, θετικῶς διὰ τὴν δημιουργίαν μιᾶς κοινωνίας καταναγκαζομένης ἀπὸ τὸ χριστιανικὸν φῶς.

Τὰ σημερινὰ ἐρείπια και αἱ ἀπειλούμεναι θύλλαι ἄς προκαλέσουν θερμότερον τὸ ἐνδιαφέρον μας ἐπ' αὐτοῦ.

ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΩΣ

Ἐν ἐκ τῶν φοβερώτερων παθῶν, ὅπερ κατατρώγει τὰ σπλάχνα τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι και τὸ πάθος τῆς διαφημίσεως.

Ὑπὸ τῆς φοβερᾶς και ἀνιάτου ἐκείνης νόσου ἔχουν προσβληθῇ οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων, εἰς τρόπον ὥστε νὰ διαθέτουν ὅτι πολὺτ. μον. δι' ἑαυτοὺς ἔχουν, ἵνα ἐξέλθωσιν και αὐτοὶ ἐκ τῆς μέχρι τοῦδε ἀφανείας τῶν και καταστῶσι γνωστοί.

Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀνθρώπων τούτων ἡ ἀσημότης εἶναι μεγίστη ἔνδρις· τὰ πάντα μηχανῶνται, ὅπως προκαλέσωσι τὴν προσοχὴν τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων. Ἐπειδὴ ζοῦν εἰς ἕνα τελείως ἄγνωστον περιβάλλον, νομίζουν πλέον ὅτι εἶναι περιπεφρονημένοι, ὅμοιοι πρὸς ναυαγούς, οἱ ὅποιοι ῥίπτονται ὑπὸ τῆς τρικυμίας κατὰ τινα νύκτα ἐπὶ βράχου ἐρήμου και προσπαθοῦν ἵνα διὰ φῶτων διὰ παντὸς τέλος μέσου και τρόπου γίνωσι γνωστοί, ὅτι εὐρίσκονται ἐπ' αὐτοῦ. Πολλοὶ ὅμως μὴ ἀρκούμενοι εἰς τὰς φωνάς, εἰς τοὺς πυγμούς, ὅπως κατορθώσωσι και γίνωσι ἀντιληπτοί, ἐφθασαν μέχρις αὐτοῦ τοῦ κακουργήματος. Ὁ ἐμπροσθὴς Ἡρόστρατος ἔχει πολλοὺς θαυμαστάς και πιστοὺς ὁπαδούς. Πόσοι κατὰ τὴν παρούσαν κρίσιν μόνον περιστασίαν, τὴν ὅποιαν διέρχεται ἡ Πατρίς μας, δὲν ἡμαύρωσαν τὴν ἱστορίαν τῆς ἐνδόξου Πατριδος τῶν, και κατέστησαν τέλος γνωστὴν τὴν διάβασιν τῶν διὰ τῆς διαβοήτου αὐτῶν κακουργίας τῶν και προδοσίας;

Ἡ μανία δὲ αὕτη τῆς φήμης δὲν μάλινται μόνον μεταξὺ τῶν ἐπιπολαίων και τῶν μωρῶν ἢ τῶν ὑπόπτων ἀγυρτῶν και τῶν τυχοδιωκτῶν πάσης τάξεως· ἔχει διαδοθῇ εἰς μεγάλην κλίμακα εἰς ὅλους τοὺς κύκλους τοῦ πνευματικοῦ και τοῦ υλικοῦ βίου. Ἡ πολιτικὴ, τὰ γράμματα και αὕτη ἡ ἐπιστήμη, και μάλιστα τὸ λυπηρότατον ἐξ ὅλων και αὕτη ἡ ἐλεημοσύνη και ἡ θρησκεία ἔχουν μολυνθῇ διὰ τῶν διαφημίσεων. Ἀγγέλλουν τὰς ἀγαθοεργίας διὰ τῆς σάλπιγγος, ὅπως δὲ σώζωσι δυστυχισμένους ὑπάδους, ἐπενόησαν τρόπους και μεθόδους θεορβώδεις. Ὁ δὲ πνευρὸς οὗτος τοῦ θορύβου, ἐπικρατεῖται τῆς καταστροφῆς του, εἰσῆλθεν εἰς τὰ σωπηλὰ συνήθη· ἀναχωρητήρια, ἐτάραξε τὸ πνεῦμα τῶν φιλησυχῶν και σοβαρῶν ἀνθρώπων ἐν γένει, διέφθειρε σημαντικῶς τὴν ἀγαθὴν μας πρόθεσιν πρὸς πᾶσαν πράξιν εὐγενή. Ἡ κατάχρησις τοῦ νὰ δεικνύμεν και ἐπιδεικνύμεν τὰ πάντα, ἐπὶ πλέον δὲ ἡ κακὴ συνήθεια νὰ κρίνωμεν τὴν ἀξίαν τῶν πραγμάτων συμ-

φῶνως πρὸς τὸ θόρυβον, ὁ ὁποῖος γίνεται περίεξ αὐτῶν, εἶχον ἐπὶ τέλους τὸ ἀποτέλεσμα νὰ ἐπηρεάσωσι τὴν κρίσιν και αὐτῶν τῶν σοβαρῶν ἀνθρώπων, εἰς τρόπον ὥστε νὰ καταντᾷ κανεῖς νὰ διερωτᾷ τὸν ἑαυτόν του, μήπως πρόκειται ποτὲ ἡ κοινωνία νὰ μετασχηματισθῇ εἰς μεγάλην πανηγυρικὴν ἀγορὰν, κατὰ τὴν ὅποιαν ἕκαστος καθήμενος πρὸ τῆς καλύβης του, γὰ κροῦν τὸ τύμπανον, ὅπως προσκαλῇ τοὺς διαβάτας. Ἀπομακρύνεται πᾶς εὐχαρίστως ἐκ τῆς τύρβης τῶν πολεων και τῆς κακοφωνίας τῶν πανηγυρικῶν ἀγορῶν, ὅπως ἐν σχετικῇ ἀνέσει ἀναπνεύσῃ ὀλίγον εἰς ἀπομεικρυσμένην και μεμονωμένην τὴν ἐξοχὴν, θαυμάζει δὲ βλέπων πόσον διαυγὲς εἶναι τὸ ρυάκιον, ἤρεμον και τερπνὸν τὸ δάσος, εὐχάριστος ἡ μοναξιά. Εὐτυχῶς σώζονται ἀκόμη ἀπαρβαλίστα ἵνα καταφύγῃ ἀνακουφίζοντα τὰ μέγιστα τοὺς ἐκ τῆς τύρβης και τοῦ θορύβου κουρασμένους ἀνθρώπους.

Ὅσον φοβερὰ και ἄν εἶναι ἡ βοή τοῦ ὄχλου, ὅσον ἐκωφαντικῶς και ἄν ἡχῇ ὁ συνωστισμὸς τοῦ πλήθους, ὅμως μέχρι ὠρισμένου τινὸς σημείου πάντα ταῦτα φθάνουν, ἔπειτα ἐξασθενοῦν και τέλος οὖνουν και ἐξαφανίζονται. Τὸ βασίλειον τῆς σιωπῆς εἶναι διαρκέστερον τῆς ἐπικρατείας τοῦ θορύβου, και τοῦτο εἶναι ἀρκετὰ παρήγορον διὰ τοὺς ἐναγέτους, τοὺς ἀφελεῖς και ἄνευ ἐπιδείξεως και διαφημίσεως διάγοντας τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων.

† ὁ Μεγαρίδος ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν μεταπροσεχὴ Παρασκευὴν 26ην Ἰουλίου ἔ. ἔ. (π. ἡμ.) 8ην Αὐγούστου (ν. ἡμ.) και ἐπὶ τῇ Μνήμῃ τῆς ὁσιομάρτυρος Ἁγίας Παρασκευῆς πανηγυρίζουσιν:

- 1) Ὁ ἐν Ἀθήναις και εἰς θεσίαν Μοναστηράκι ὁδὸς Διοσκουρῶν 6, ἡμέτερος Ἱερὸς Ἰναὸς τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς. Ἀφ' ἐσπέρας θέλει ψαλλῇ ὁ Μέγας Ἐσπερινός, εἰς δὲ τὴν θείαν Λειτουργίαν μετ' ἀρτοκλασίας θὰ χοροστατήσῃ Ἀρχιερεὺς.
- 2) Ἡ ἐν ἄνωθι τοῦ Μενιδίου και εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Πάρνητος Ἱερὰ Μονὴ τῆς Ἀγ. Παρασκευῆς τοῦ ἀειμνήστου πατρὸς Ἱερωνύμου.

Κατ' αὐτὴν θὰ τελεσθῇ Ἀγρυπνία κατὰ τὴν Μοναστηριακὴν τάξιν παρισταμένου και Ἀρχιερέως, θὰ ἐπακολουθήσῃ Ἀρχιερατικὴ Λειτουργία μετ' ἀρτοκλασίας και Μνημοσύνου τοῦ κτήτορος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Τὴν 24ην Ἰουλίου π. ἡμ. ἡμέραν Τετάρτην ἑορτὴν τῆς Ἁγίας Χριστίνης τῆς μεγαλομάρτυρος θὰ λειτουργήσῃ ὁ ἐναυθὰ Ι. Ναὸς τῆς Ἀγ. Αἰκατερίνης Πατησίων εἰς μνήμην τῆς Ἁγίας και πρὸς τιμὴν τῆς εὐρισκομένης εἰς τὸν Ναὸν Εἰκόνης αὐτῆς, τεθεισομένης εἰς προσκύνημα.

Κατ' αὐτὴν θὰ χοροστατήσῃ ὁ Ἁγιος Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Ἡμῶν Συνόδου.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Ὁ Μακαριώτατος Ἅγιος Πρόεδρος ἀσθενῶν παρέμεινε εἰς τὴν οἰκίαν του.

Τὴν ἑορτὴν τῶν πρωτοκορυφαίων Πέτρου και Παύλου ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρος ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ἑορτάζοντα ἐν Παλαιᾷ Κοκκινῇ Ναὸν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Ἡ τελετὴ ὑπῆρξε θαυμασία. Ταύτην παρηκολούθησαν αἱ τοπικαὶ ἀρχαὶ καθὼς και ἡ φιλαρμονικὴ τοῦ Δήμου Πειραιῶς, εἰδικῶς πρὸς τοῦτο κληθεῖσα. Ἡ προσέλευσις τοῦ κόσμου ὑπῆρξε ἀθρόα, παρὰ τὸ ἐργάσιμον τῆς ἡμέρας. Τοῦτο ἀποδεικνύει τὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν πίστιν, ἣτις πάλαι εἰς τὰ στήθη τῶν Ἑλλήνων Χριστιανῶν. Πρὸς τὸ πολυπληθές τοῦτο ἐκκλησίασμα ὡμίλησε ἐμπνευσμένως ὁ Σεβασμιώτατος ἑθουσιάσας τοὺς πάντας. Ἐγένετο εἰς τὸ τέλος και περιφορὰ. τῆς εἰκόνης.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν τὸ ἀπόγευμα μετέβη εἰς Σαλαμίνα και παρηκολούθησε τὰς ἐξετάσεις τοῦ ἐκεί Κατηχητικοῦ Σχολείου, αἱ ὁποῖαι ἐστέφθησαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας, πρὸς τοὺς μαθητὰς και τοὺς παρακολουθούντας τὰς ἐξετάσεις γονεῖς κλπ. ὁ Σεβασμιώτατος ὡμίλησε καταλλήλως.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Διφυλίας κ. Πολύκαρπος μετέβη εἰς τὰ Παραπούγκια Θηβῶν και ἐλειτούργησεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Πέτρου και Παύλου. Ἡ προσέλευσις του ἔδωσε τὸ σύνθημα θερμῶν ἐκδηλώσεων ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος ἐκ μέρους τῶν κατόικων.

Ὁ Ἅγιος Διφυλίας παρακολουθεῖ μετ' ἀγρύπνου ἐνδιαφέροντος τὴν θρησκευτικὴν κίνησιν τῆς κληρωθείσης ἀπὸ Θεοσεβαστοῦ ἐπαρχίας, παρὰ τὸν φόρον και τῶν ἄλλων του ἐργασίων.

Ἀλλωστε και οἱ κάτοικοι τῆς περιφέρειας τῶν Θηβῶν ἀποδεικνύονται ἀξίοι τοῦ τοιοῦτου ἐνδιαφέροντος.

ΕΠΙ ΜΙΑΣ ΕΙΔΗΣΕΩΣ

Περιήλθεν εἰς γυνῶν ἡμῶν ἐκ τοῦ φύλου «Κήρυξ τῶν Ὁρθοδόξων» ἡ πραγματοποίησης μιᾶς Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Σωματείου «Ἑλληνικὴ Θρησκευτικὴ Κοινότης Γνησίαν Ὁρθόδοξον Χριστιανῶν», τὸ ὅποιον τόσο σθεναρῶς ἔφερε τὴν σημαίαν τοῦ ἀγώνος κατὰ τὰ πρῶτα αὐτοῦ βήματα.

Τὰ δισμειφθέντα εἰς αὐτὴν μᾶς ἐλύπησαν. Οὕτω ἀπεκαλύφθησαν πλάναι τεράστια (ὅπως ἡ μαντευομένη Ὀλγα, τὸ τραπέζι, ὠρισμένοι ἀτασθαλῆαι κ.τ.λ.) Μᾶς ἐλύπησαν διότι τοιαῦτα πράξεις, μὴ φέρουσαι τὴν σφραγίδα τῆς πίστεως, ἀποδεικνύουν προτεσταντικὰς σκέψεις και ἐνεργείας. Ἦτο ὅμως και μία φυσικὴ συνέπεια. Διότι ἡ μόνη αὐθεντία, ἡ μόνη ἀσφαλὴς κίωτος, εἶναι ἡ Ἐκκλησία τὴν ὅποιαν ἐκπροσωπεῖ ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος. Τὴν ἰδίαν τύχην θὰ ἔχουν ὅλοι εἴτε ἄτομα εἴτε σύλλογοι ἐπαίροντες κεφαλὴν κατὰ τῆς Συνόδου και ζηλοῦντες δόξαν ἐωσφορικῶν.

Ἡμεῖς ἐξ ἀγάπης πατρικῆς κινούμενοι ἀπευθυνόμεθα πρὸς τὴν Διοίκησιν τῆς Κοινότητος, ἡ ὅποια πιστεύομεν ὅτι θὰ ὀρθοφρονῇ περισσότερο τῶρα, μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν, ὠρισμένων ἀδιαλλάκτων στοιχείων, και καλοῦμεν αὐτὴν νὰ προσέλθῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ἵνα λάβῃ τὴν προσήκουσαν τιμὴν και ἐργασθῇ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Ἰδέας.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐκ πατρικοῦ καθήκοντος· και ἵνα αἰρῶνται τὰ σχίσματα και αἱ διαστάσεις. Ἡ ἐπιμονὴ ὅμως μερικῶν εἰς τὴν πλάνην τῶν ἐκτὸς τῆς ψυχικῆς τῶν ζημίας, οὐδὲν ἄλλο ἐπιφέρει, καθ' ὅσον ἡ Ἐκκλησία ἀντλοῦσα ἐκ τοῦ Παναγίου Πνεύματος τὴν δύναμιν Της, δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀτόμων και ὁργανώσεων.